

Arrest

nr. 42 950 van 30 april 2010
in de zaken RvV X / II en RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X (verzoeker), die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn en handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X, X en X, en X (verzoekster), die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2010 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 november 2009 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van bevelen tot terugbrenging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. MAMMARELLA, die loco advocaat L. KENNES verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker vroeg op 3 november 2008 een verblijfsrecht aan in de hoedanigheid van EU-werknemer/werkzoekende. Verzoekster en verzoekers' kinderen dienden op 2 maart 2009 een aanvraag in om een verklaring van inschrijving te verkrijgen in functie van verzoeker, respectievelijk als echtgenote en bloedverwanten in neerdalende lijn.

1.2. Verzoeker werd op 18 december 2008 in het bezit gesteld van een E-kaart geldig van 28 november 2008 tot 28 november 2013. Verzoekster verkreeg een E-kaart op 23 juli 2009 en verzoekers' minderjarige kinderen verkregen op 20 maart 2009 en 3 april 2009 hun E-kaart.

1.3. Op 17 november 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris beslissingen tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker, verzoekster en hun drie minderjarige kinderen (bijlagen 21), die hen betekend werden op 13 januari 2010.

Dit zijn thans de eerste bestreden beslissingen.

- Ten aanzien van verzoeker luidt zij als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van L.A.M. geboren te (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40 §4, 1° van de wet van 15/12/1980 gestelde voorwaarden voor verblijf in het Rijk als werknemer/werkzoekende, (art 42 bis van de wet van 15/12/1980).

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene tewerkgesteld was op 03/11/2008 en deze tewerkstelling beëindigd werd op 04/01/2009. Sindsdien was betrokkene werkloos en genoot hij werklozensteun. Betrokkene werkte dus niet langer dan een jaar in België. Overeenkomstig art 42 bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 werd betrokkene daaropvolgend nog gedurende zes maanden als werknemer beschouwd en behield hij dus het statuut van werknemer. Deze zes maanden zijn intussen verstreken, waardoor hij niet meer als werknemer kan beschouwd worden.

Nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene actief werkzoekende is met een reële kans op tewerkstelling. Hij levert hierbij geen enkel bewijs dat hij actief werk zoekt of kans maakt op een reële tewerkstelling in de toekomst

Overeenkomstig art. 42 bis §1 dient dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.”

- Ten aanzien van verzoekster luidt zij als volgt:

“Betrokkene verkreeg het verblijf in functie van haar echtgenoot, L.A.M..

De man van betrokkene kan niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen overeenkomstig art. 40 van de wet van 15/12/1980 gezien hij niet meer aan de voorwaarden overeenkomstig art.40§4, 1° van de wet van 15/12/1980 voldoet en daarom werd er volgens art. 42bis van de wet een einde gesteld aan zijn verblijf.

Overeenkomstig art. 42 ter §1, eerste lid 1° van diezelfde wet dient dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijf van zijn echtgenote, die hem vervoegde.”

- Ten aanzien van verzoekers' minderjarige kinderen, luiden zij als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Reden van de beslissing :

Betrokkene verkreeg het verblijf als familielid van een burger van de Unie overeenkomstig art. 40 bis, §2, 3°. Gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de vader van de minderjarige, dient ook het verblijf van betrokkene te worden ingetrokken.

Overeenkomstig art. 42 ter §1, eerste lid, 1° van diezelfde wet dient dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijf van het kind. Immers er is een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die het kind begeleidde.”

1.4. Aan de vader van de minderjarige kinderen, in casu verzoeker, werd in uitvoering van de in punt 1.3. bedoelde bestreden beslissingen die getroffen werden ten aanzien van de minderjarige kinderen tevens bevelen tot terugbrenging (bijlagen 38) betekend op 13 januari 2010.

Dit zijn thans de tweede bestreden beslissingen, identiek gemotiveerd als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan L.A.M. (...)

bevel gegeven de genaamde (...)

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL: Zie bijlage 21

De vader van betrokkene ontving een bevel om het grondgebied te verlaten, vandaar dat ook het verblijf van het kind niet langer kan toegestaan worden.”

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat de echtgenote van verzoeker op 5 februari 2010 bij afzonderlijk verzoekschrift (rolnummer 50 034) een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend tegen de bijlage 21 die ten opzichte van haar getroffen werd (cfr. punt 1.3, tweede streepje). Aangezien dit verzoekschrift nagenoeg volledig gelijkaardig is aan het verzoekschrift dat ingediend wordt ten behoeve van verzoeker en zijn minderjarige kinderen (rolnummer 50 039), dat opgesteld werd door dezelfde raadsman, er tevens expliciet naar verwijst en de beslissing die getroffen werd ten aanzien van verzoekster nauw samenhangt met de beslissingen die getroffen werden ten opzichte van verzoeker en zijn minderjarige kinderen, die allen deel uitmaken van hetzelfde gezin, worden de zaken gevoegd.

Ter terechtzitting verzet de raadvrouw van verzoekers zich hiertegen niet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpen verzoekers een schending op van *“de motiveringsplicht en van de wet van 29.07.1991-ondeugdelijke motivering.”* Verzoekers stellen ook dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden is.

Verzoekers betogen als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing vermeldt dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene actief werkzoekende is met een reële kans op tewerkstelling, en dat betrokkene geen enkel bewijs levert dat hij actief werk zoekt of kans maakt op een reële tewerkstelling in de toekomst.

Terwijl verzoeker na de opzeggingstermijn van zijn overeenkomst van onbepaalde duur bij de F&A SPRL, zich vrijwel onmiddellijk tot de VDAB heeft gewend en daarbij alles in het werk heeft gesteld om opnieuw vast werk te vinden.

Toelichting

De bestreden beslissing vermeldt dat verzoeker tewerkgesteld was van 03.11.2008 en deze tewerkstelling is geëindigd op 04.01.2009, waarna verzoeker werklozensteun ontvangen heeft. Overeenkomstig art. 42bis §2 3° van de wet van 15.12.1980 werd betrokkene daaropvolgend nog gedurende zes maanden als werknemer beschouwd en behield hij het statuut van werknemer. Nu deze zes maanden verstreken zijn, kan hij niet meer als werknemer beschouwd worden.

Art. 42bis §2 3° van de Vreemdelingenwet vermeldt echter dat een burger van de Unie het verblijfsrecht behoudt in volgende gevallen: “(...) bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven.

In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden”.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid volstaat met de vermelding dat de periode van zes maanden verstreken is, zonder te motiveren waarom naar zijn oordeel verzoeker na zes maanden niet meer als werknemer kan worden beschouwd.

Nochtans is de termijn voorzien in art. 42bis §2 3° geen vervalltermijn, maar voorziet de wet dat het slechts om een minimumtermijn gaat.

Zodoende wordt evenmin onderzocht of verzoeker ook na de minimumperiode van zes maanden, alsnog het statuut van werknemer kan behouden, wat eveneens een schending van de zorgvuldigheidsverplichting bij het nemen van een beslissing inhoudt.

De enige in de bestreden beslissing genomen motivering terzake bestaat uit de vaststelling dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker actief op zoek is naar werk, en dat verzoeker geen enkel bewijs levert dat hij actief werkt zoekt - wat bovendien onjuist is.

Verzoeker verwijst naar wat daaromtrent wordt gesteld met betrekking tot het tweede middel."

3.2. In hun repliekmemoirie volharden verzoekers in hun eerste middel en voegen nog het volgende toe:

"Verzoekster volhardt en meent dat de bestreden beslissing niet juist is gemotiveerd, en niet gesteund is op draagkrachtige motieven, hetgeen tevens een schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht. Het moet benadrukt worden dat ook een onjuiste motivering een schending inhoudt van de Wet van 21.07.1991.

Het behoort, zoals verweerster zelf aanhaalt, wel degelijk tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om te bekijken of de overheid op basis van alle feitelijke gegevens tot een redelijke beslissing is kunnen komen.

De beslissing van verweerster dient als kennelijk onredelijk te worden aangemerkt.

Verzoeker was wel degelijk actief op zoek naar een vast betaalde betrekking, hetgeen in de bestreden beslissing helemaal wordt miskend. Alvorens dergelijke drastische beslissing te nemen - verzoeker verblijft in België met zijn echtgenote en drie minderjarige kinderen die in België school lopen — had de beslissende overheid zich de moeite kunnen getroosten om aan verzoeker te vragen de vereiste stukken eerst voor te leggen.

Echter, plotseling neemt de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing inhoudende dat het gehele gezin België dient te verlaten, en dit op basis van verkeerdelijke vooronderstellingen als zou verzoeker niet meer als werknemer kunnen worden beschouwd omdat hij geen job heeft of er minstens niet naar op zoek is.

In het inleidend verzoekschrift tot het instellen van een beroep tegen de beslissing dd. 17.11.2009 werden een aantal relevante stukken toegevoegd:

- Net na zijn ontslag bij de F&A SPRL schreef verzoeker zich onmiddellijk in bij de VDAB (stuk 15);

- De inschrijving bij de VDAB werd nog eens bevestigd bij brief van 30.04.2009 (stuk 16);

- Verzoeker werd door de VDAB gemotiveerd om actief op zoek te gaan naar werk.

Verzoeker had minstens 3 gesprekken met potentiële werkgevers (stuk 17);

- Verzoeker solliciteerde tevens op spontane basis (stuk 18).

Op vandaag kan daar nog volgend element aan toegevoegd worden:

Op 05.02.2010 sloot verzoeker een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur. Hij wordt er sinds 08.02.2010 tewerkgesteld als arbeider bij de AKC & Co SPRL, gevestigd te 1070 Anderlecht, Boulevard International 55F (aanvullend stuk: stuk 24).

Uit niets blijkt dat verzoeker geen enkele inspanning leverde om terug een vaste baan te verwerven. Dit was echter niet evident, gelet op de gezegende leeftijd van verzoeker.

Verzoeker heeft ook steeds getracht om dicht bij zijn woonplaats Ronse aan het werk te gaan, des te meer omdat hij drie minderjarige kinderen heeft die ook de nodige aandacht vereisen. Die hoop heeft hij echter laten varen. Verzoeker trekt nu elke dag richting Anderlecht."

3.3. In hun tweede middel werpen verzoekers een schending op van "de rechtens feitelijke grondslag – beslissing niet gesteund op draagkrachtige motieven."

Verzoekers betogen als volgt:

"Doordat de bestreden beslissing steunt op het feit dat verzoeker niet actief op zoek zou zijn naar werk en bijgevolg het statuut van werknemer niet kan blijven behouden,

Terwijl deze feitenweergave zoals blijkt uit het eerste middel totaal onjuist is.

Toelichting

De in het eerste middel aangehaalde elementen houden niet alleen een ondeugdelijke motivering in, maar ontnemen aan de bestreden beslissing de rechtens vereiste feitelijke grondslag, gezien de beslissing zodoende is gesteund op een foutieve — minstens onvolledige weergave van de feiten enerzijds, en anderzijds op onjuiste feiten.

De tewerkstelling van verzoeker bij de F&A SPRL eindigde op 04.01.2009. Kort daarop heeft verzoeker zich tot de VDAB gewend.

De schriftelijke bevestiging van de inschrijving bij de VDAB dateert van 02.02.2009 (stuk 15).

Een bevestiging van deze inschrijving werd afgeleverd op 30.04.2009 (stuk 16).

Verzoeker deed zijn uiterste best om opnieuw een voltijdse job te vinden. Hij solliciteerde onder meer bij (stuk 17):

1) Buyse Bouwt (Zwalm) op 17.08.2009

2) Gaby NV (Ronse) op 14.09.2009

3) Vandenabeele NV (Ronse) op 23.10.2009

En bij (stuk 18)

4) SPRL M.Y.A. bvba Renovatiewerken (Ronse) op 22.09.2009

5) ABF (Ronse) op 19.11.2009

6) F.C. Assalama (Ronse) op 08.12.2009

In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt beweerd, heeft verzoeker wel degelijk alles in het werk gesteld om opnieuw een job te vinden. Het spreekt voor zich dat dit geen evidentie is, gelet op de huidige economische conjunctuur en gelet op de leeftijd van verzoeker. Desalniettemin mag zijn uitgebreide en actieve zoektocht naar werk niet verwaarloosd worden, hetgeen wel gebeurd is in de bestreden beslissing.

Het tweede middel is gegrond."

3.4. In hun repliekmemoirie volharden verzoekers in hun tweede middel en voegen nog het volgende toe:

"Verzoekster volhardt, en kan net zo als verweerster zelf terzake het tweede middel heeft aangevoerd, evenzo beweren dat het middel juridisch wel degelijk onderbouwd is. Nu verweerster geantwoord heeft op het middel, kan zij niet meer ernstig voorhouden dat het middel door verzoeker te vaag is geformuleerd.

Nochtans is het tweede middel zeer duidelijk. De feitelijke presumpties van de Dienst Vreemdelingen-zaken zijn onjuist. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bijgevolg het recht om na te gaan in hoeverre de Dienst Vreemdelingenzaken dan wel tot een redelijke beslissing is kunnen komen.

De Dienst Vreemdelingenzaken meent dat verzoekster in gebreke is gebleven om de nodige informatie voor te leggen. Verzoeker is echter nooit uitgenodigd geweest om die stukken voor te leggen.

De op 04.02.2010 voorgelegde stukken bevatten wel degelijk de nodige informatie. In de eerste zes maanden na de beëindiging van zijn arbeidscontract (januari 2009), vond verzoeker geen werk doch hij hield regelmatig contact met de VDAB. Vanaf de maand augustus 2009 solliciteerde hij eenmaal per maand. Verweerster ketst dit af als zijnde een bewijs van verzoeksters actieve zoektocht naar werk. Dit laatste getuigt van een zekere veeleisendheid en wel zeer hoge verwachtingen ten aanzien van verzoeker. Ook andere zestigjarigen ervaren, gelet op hun leeftijd en de huidige economische conjunctuur, moeilijkheden om die verwachtingen in te lossen. Verweerster heeft hier geen rekening mee gehouden."

3.5. Gelet op hun onderlinge samenhang worden het eerste en het tweede middel samen behandeld.

3.6. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij met betrekking tot het tweede middel de exceptio obscuri libelli op. Volgens de verwerende partij werd de opgeworpen schending van de *"rechts feitelijke grondslag – beslissing niet gesteund op draagkrachtige motieven"* niet naar behoren toegelicht waardoor het middel als niet ontvankelijk dient te worden beschouwd. Nochtans blijkt uit het verweer van de verwerende partij dat zij het betoog van verzoekers begrepen heeft als het aanvoeren van de schending van de materiële motiveringsplicht. Hieruit blijkt dat de verwerende partij ondanks de libellering van het middel niet in haar verweer werd geschaad.

De exceptie van onontvankelijkheid van het tweede middel wordt verworpen.

3.7. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.8. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.9. De bestreden beslissing, vermeld in punt 1.3., eerste streepje, werd genomen op grond van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Dit artikel bepaalt het volgende:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

3.10. In casu werd het recht op verblijf beëindigd in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) omdat verzoeker geacht wordt niet meer te voldoen aan de in artikel 40, §4, 1°, van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voor verblijf in het Rijk als werknemer/werkzoekende.

Artikel 42 bis, §1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. (...)”

Artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :
1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld. (...)”*

3.11. Uit dezelfde bestreden beslissing blijkt dat tevens rekening gehouden werd met het gestelde in artikel 42 bis, §2, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“(...) §2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

(...)

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegd dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden; (...)”

3.12. De Raad kan het geenszins kennelijk onredelijk achten dat de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van de vaststelling dat verzoekers tewerkstelling beëindigd werd op 4 januari 2009, die steun vindt in het administratief dossier, tot het besluit komt dat verzoeker *“(...) niet meer voldoet aan de in artikel 40 § 4, 1° van de wet van 15/12/1980 gestelde voorwaarden (...)”*. Deze vaststelling wordt door verzoekers ook niet betwist.

3.13. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij de nodige informatie opgevraagd heeft om na te gaan of verzoeker zijn verblijfsrecht kon behouden op grond van het gestelde in artikel 42 bis, §2, 3°, van de Vreemdelingenwet. Uit de voormelde wetsbepaling blijkt dat een EU-onderdaan die minder dan een jaar heeft gewerkt en in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos is geworden, het statuut van werknemer ten minste zes maanden kan behouden voor zover hij zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening heeft ingeschreven.

3.14. Blijkens het administratief dossier heeft de verwerende partij op 17 augustus 2009, na de melding door het betrokken gemeentebestuur dat verzoeker leeft van OCMW-steun, een schrijven gericht aan de burgemeester van de stad Ronse waarbij werd gesteld: *“Gelieve betrokkene uit te nodigen en te vragen welke activiteit hij heden heeft (werknemer, zelfstandige in België, werknemer/zelfstandige in het buitenland, begunstigde van werkloosheidsuitkering, ed.). Gelieve betrokkene te verzoeken daarvan binnen de maand, na kennisname van deze brief, bewijsstukken voor te leggen. Indien betrokkene werkloosheidsuitkering zou genieten, dient uit het bewijs daarvan te kunnen opgemaakt te worden hoelang betrokkene in België tewerkgesteld is geweest en sinds wanneer, eventueel met terugwerkende kracht, betrokkene werkloosheidsuitkering geniet. Betrokkene dient ook een attest van het OCMW voor te leggen met een overzicht van de steun die hij tot op heden heeft genoten. Overeenkomstig art.42bis §1 kan de minister of zijn gemachtigde zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Gezien uit het administratief dossier blijkt dat er aanwijzingen zijn dat betrokkene niet (meer) aan de voorwaarden voldoet, wordt betrokkene vriendelijk verzocht nieuwe informatie te verstrekken. Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen of economische activiteit in België zelf, riskeert betrokkene het recht op verblijf te verliezen.”* Deze brief werd, door verzoeker ondertekend, door de betrokken gemeente teruggefaxt op 1 september 2009 aan de gemachtigde van de staatssecretaris met als bijlage een attest van het OCMW van Ronse en een attest van de Werkloosheidsdienst van het ACV, voorzien van het volgende commentaar: *“Betrokkene verklaart niet gewerkt te hebben? Nu geen OCMW (voorschot) meer, terug WLH. Betrokkene is volgens hem te oud om te werken, vrouw mag niet werken (is geen gezinshoofd).”* Op 13 oktober 2009 maakte het gemeentebestuur nog een verklaring van de RVA over, opgesteld op 13 oktober 2009 waarin gesteld wordt dat er werkloosheidsuitkeringen worden betaald op basis van arbeidsprestaties van verzoeker in het buitenland, dit sedert 1 februari 2009.

3.15. Op grond van deze gegevens besluit de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing: *“(…) Sindsdien was betrokkene werkloos en genoot hij werklozensteun. Betrokkene werkte dus niet langer dan een jaar in België. Overeenkomstig art 42 bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 werd betrokkene daaropvolgend nog gedurende zes maanden als werknemer beschouwd en behield hij dus het statuut van werknemer. Deze zes maanden zijn intussen verstreken, waardoor hij niet meer als werknemer kan beschouwd worden. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene actief werkzoekende is met een reële kans op tewerkstelling. Hij levert hierbij geen enkel bewijs dat hij actief werk zoekt of kans maakt op een reële tewerkstelling in de toekomst.”*

3.16. De Raad merkt op dat verzoekers niets inbrengen tegen de stelling van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat *“Beide zaken dienen te worden samen gelezen in de beslissing, met name het verstrijken van de periode van zes maanden en het gebrek aan bewijzen van de zoektocht naar werk en een reële kans op succes.”*

3.17. Gelet op de in punt 3.14 vermelde verstrekte gegevens kan de Raad het geenszins kennelijk onredelijk achten dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot de vaststelling komt dat *“Nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene actief werkzoekende is met een reële kans op tewerkstelling. Hij levert hierbij geen enkel bewijs dat hij actief werk zoekt of kans maakt op een reële tewerkstelling in de toekomst”* en derhalve gelet op de in punt 3.12. bedoelde vaststelling finaal een einde stelt aan verzoekers verblijfsrecht.

3.18. Zoals de bestreden beslissing terecht vaststelt is de periode van minimum zes maanden waarbinnen het statuut van werknemer kan behouden blijven, verstreken, rekening houdend met het feit dat ze aanvangt op 4 januari 2009. Verzoeker kon derhalve ook niet op grond van artikel 42 bis, §2, 3°, van de Vreemdelingenwet nog beschouwd worden als werknemer. De Raad stelt te dezen vast dat verzoeker sedert 4 januari 2009 ten minste zes maanden heeft kunnen blijven genieten van zijn statuut van werknemer zonder aangetoond te hebben dat hij ingeschreven was als werkzoekende. Verzoekers uiten in hun verzoekschrift kritiek op het feit dat verweerder niet onderzocht heeft of verzoeker na deze minimumperiode van zes maanden alsnog het statuut van werknemer kon behouden, maar hierbij gaan verzoekers voorbij aan het feit dat verzoeker in gebreke gebleven is aan te tonen dat hij werkzoekende was hoewel de verwerende partij uitdrukkelijk gevraagd had om zijn huidige toestand uiteen te zetten (cfr. punt 3.14). De bewijslast ligt in deze bij verzoeker. Verzoekers' opwerping dat in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt waarom verzoeker na zes maanden niet meer als werknemer kan worden beschouwd mist feitelijke grondslag aangezien in de bestreden beslissing gesteld wordt: *“Nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene actief werkzoekende is met een reële kans*

op tewerkstelling. Hij levert hierbij geen enkel bewijs dat hij actief werk zoekt of kans maakt op een reële tewerkstelling in de toekomst."

3.19. Uit het gestelde in punt 3.14 blijkt dat verzoekers' opwerping in hun repliekmemoire dat verzoeker *"nooit uitgenodigd (is) geweest om die stukken voor te leggen."* feitelijke grondslag mist. De Raad merkt op dat verzoekers in hun verzoekschrift en repliekmemoire beweren dat verzoeker nog wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet. Zij verwijzen hierbij naar stukken betreffende verzoekers inschrijving bij de VDAB van 2 februari 2009 en 30 april 2009 evenals bewijsstukken van sollicitaties die respectievelijk dateren van 17 augustus 2009, 14 september 2009, 22 september 2009, 23 oktober 2009, 19 november 2009 en 8 december 2009. Bij hun repliekmemoire brengen verzoekende partijen een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur naar voor die op 5 februari 2010 werd afgesloten met een geldigheidsduur tot 8 mei 2010. Verder wijzen verzoekers op verzoekers leeftijd en de huidige economische conjunctuur en menen zij dat de gemachtigde van de staatssecretaris *"zijn uitgebreide en actieve zoektocht naar werk"* verwaarloosd heeft. Ten aanzien van de overgemaakte stukken dient te Raad op te merken dat deze zich niet bevinden in het administratief dossier en dat verzoekers niet aantonen dat deze zijn overgemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris alvorens hij de bestreden beslissingen trof. De gemachtigde van de staatssecretaris kan niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met stukken die hem niet voorgelegd waren op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing trof. Daarnaast blijkt noch uit artikel 40, §4, 1° noch uit artikel 42 bis, §1 en §2, 3° van de Vreemdelingenwet dat rekening dient gehouden te worden met mogelijke belemmeringen eigen aan de economische conjunctuur of persoonlijke situatie om een passende dienstbetrekking te vinden.

3.20. Uit het voorgaande volgt dat verzoekers met de hierboven vermelde stukken en verklaringen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen aan het wankelen kunnen brengen. De overige stukken die verzoekers bij hun verzoekschrift voegen bevestigen ofwel de vaststellingen in de bestreden beslissingen ofwel hebben ze geen uitstaans met de bestreden beslissing, zoals schoolattesten, attesten ten bewijze van het feit dat Nederlandse les gevolgd wordt of *"bewijs actieve beroepsbeloon in Spanje"* en kunnen derhalve geen aanleiding geven tot de nietigverklaringen ervan. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft rekening gehouden met alle elementen die hem bekend waren op het ogenblik dat hij de bestreden beslissingen trof. De materiële motiveringsplicht noch de zorgvuldigheidsplicht werden derhalve geschonden.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

3.21. In een derde middel werpen verzoekers een schending op van artikel 39 van het Verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Gemeenschap en goedgekeurd bij wet van 2 december 1957 (hierna: EG-verdrag) evenals *"minstens schending van de motiveringsplicht"*.

Verzoekers betogen als volgt:

"Doordat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt beslist dat verzoeker niet meer als een werknemer kan worden beschouwd,

Terwijl dit een schending inhoudt van het beginsel van Vrij verkeer van werknemers binnen de Europese Unie,

En terwijl verzoeker kan aantonen:

dat hij in België een overeenkomst van onbepaalde duur heeft afgesloten;

- dat die overeenkomst onafhankelijk van zijn wil is opgezegd;

- én dat hij sindsdien zeer actief op zoek is naar een andere job.

Toelichting

Artikel 39 EG bepaalt:

"1. Het verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap is vrij."

(...)

"3. Het houdt behoudens de uit hoofde van openbare orde, openbare veiligheid en volksgezondheid gerechtvaardigde beperkingen het recht in om,

a) in te gaan op een feitelijk bod tot tewerkstelling;

b) zich te dien einde vrij te verplaatsen binnen het grondgebied der lidstaten;

c) in een der lidstaten te verblijven teneinde daar een beroep uit te oefenen overeenkomstig de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen welke voor de tewerkstelling van nationale werknemers gelden.

d) Op het grondgebied van een lidstaat verblijf te houden, na er een betrekking te hebben vervuld, overeenkomstig de voorwaarden die zullen worden opgenomen in door de Commissie vastgestelde uitvoeringsverordeningen.

(...)"

Het Hof van Justitie heeft bepaald dat sommige bepalingen van het Verdrag directe werking hebben in de nationale rechtstelsels, waaronder art. 39 EG met betrekking tot het vrij verkeer van werknemers.

Verzoeker wordt niet langer meer beschouwd als een werknemer.

Het gegeven dat aan verzoeker zonder motivering het statuut van werknemer wordt ontzegd, houdt bijgevolg ook een schending in van art. 39 EG met betrekking tot het vrij verkeer van werknemers.

Het derde middel is gegrond."

3.22. In hun repliekmemoirie volharden verzoekers in hun derde middel en voegen nog het volgende toe:

"Verzoekster volhardt en heeft in het eerste en tweede middel reeds voldoende bewezen dat hij wel degelijk op actieve wijze werk zocht, én — niettegenstaande verweerster daarvan niet op de hoogte kon zijn — ondertussen ook werk heeft gevonden.

Door uit te gaan van een onjuiste feitenweergave, m.n. dat verzoekende partij geen actieve zoektocht naar werk heeft ondernomen (quod non), handelde verweerster in strijd met art. 39 EG, minstens begaat zij deze inbreuk sinds 08.02.2010."

3.23. Waar verzoekers stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris is uitgegaan van een onjuiste feitenweergave kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste en tweede middel. In de mate dat verzoekende partijen de mening zijn toegedaan dat het statuut van werknemer verzoeker "zonder motivering" werd ontzegd en dat dit bijgevolg een schending inhoudt van artikel 39 van het EG-verdrag (thans artikel 45 van het Verdrag betreffende de Europese Unie), stelt de Raad vast dat dit feitelijke grondslag mist nu de bestreden beslissing vermeld in punt 1.3, eerste streepje, duidelijk stelt dat verzoeker, gelet op het feit dat zijn arbeidsovereenkomst beëindigd is en hij niet heeft aangetoond dat hij actief werkzoekende was, overeenkomstig artikel 42bis§1 en §2, 3° van de Vreemdelingenwet niet meer als werknemer kan beschouwd worden.

Verzoekers slagen er met hun betoog niet in een schending van artikel 39 van het EG-verdrag aannemelijk te maken. De Raad merkt te dezen nog op dat de bestreden beslissingen verzoeker niet verhinderen om opnieuw een verblijfskaart als werknemer/werkzoekende aan te vragen indien hij meent dat hij aan de gestelde voorwaarden voldoet.

Het derde middel is ongegrond.

3.24. In een vierde middel werpen verzoekers een schending op van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de onderzoeksplicht.

Verzoekers betogen als volgt:

"Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing geen rekening heeft gehouden met de actieve houding van verzoeker in zijn zoektocht naar werk,

Terwijl zijn inschrijving bij de VDAB, zijn reeds verrichte sollicitaties en andere pogingen om werk te vinden net cruciale elementen zijn bij de beoordeling van het verblijfsrecht.

Toelichting

De bestreden beslissing rept met geen woord over de actieve zoektocht naar werk door verzoeker. Nochtans is dit een primordiaal element van de ernst en gegrondheid van de beslissing houdende verder verblijf in België.

De bestreden beslissing houdt bijgevolg geen rekening zonder nadere motivering, met één van de cruciale elementen van de beoordeling.

Dit is niet alleen een schending van de motiveringsplicht, maar eveneens van de onderzoeksplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel bij het nemen van beslissingen.

Het vierde middel is ongegrond."

3.25. In hun repliekmemoirie volharden verzoekers in hun vierde middel en voegen nog het volgende toe:

“Verzoeker volhardt en meent dat hij na zijn onvrijwillig ontslag dan wel regelmatig gecontacteerd werd door de VDAB, doch nooit door de Dienst Vreemdelingenzaken is uitgenodigd om de voornoemde gegevens ook over te maken.

Verweerster is veel te voortvarend geweest in haar oordeel. Verzoeker ging wel degelijk op zoek naar werk. Deze zoektocht resulteerde in een arbeidsovereenkomst tussen verzoeker en de AKC & Co, en dateert van 05.02.2010.”

3.26. Betreffende de geuite kritiek volstaat het te dezen te verwijzen naar de bespreking van het eerste en tweede middel. De Raad herhaalt dat verzoekers’ opwerping dat verzoeker “(...) nooit door de Dienst Vreemdelingenzaken is uitgenodigd om de voornoemde gegevens over te maken.” feitelijke grondslag mist. Uit het administratief dossier en de bespreking van het eerste en tweede middel volgt immers dat verzoeker bij schrijven van 17 augustus 2008 wel degelijk werd gevraagd bewijzen voor te leggen die blijk geven van zijn activiteit en dat in fine van dit schrijven de nadruk werd gelegd op de mogelijke toepassing van artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet aangezien *“uit het administratief dossier blijkt dat er aanwijzingen zijn dat betrokkene niet (meer) aan de voorwaarden voldoet, (Dienaangaande) wordt betrokkene vriendelijk verzocht nieuwe informatie te verstrekken. Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen of economische activiteit in België zelf, riskeert betrokkene het recht op verblijf te verliezen.”*.

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 50 034 en RvV 50 039 worden gevoegd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting dertig april tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA